

Mgr. Bc. Vít Rakušan
1. místopředseda vlády
a ministr vnitra

Praha 4. června 2025
Č. j. MV- 3472-12/TP-2025
Počet listů: 8

ROZHODNUTÍ

Ministr vnitra, jako nadřízený věcně příslušný orgán (dále jen „nadřízený orgán“) podle ustanovení § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), v návaznosti na ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

rozhodl

o stížnosti podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím, ze dne 25. 5. 2023, kterou podal pan xxxxx xxxxx, nar. dd. mm. rrrr, bytem xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, DS: xxxxxxxx (dále jen „stěžovatel“), proti výši úhrady sdělené podle § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím při vyřizování žádosti o informace ze dne 9. 5. 2025 přípisem odboru komunikace Ministerstva vnitra (dále též jen „povinný subjekt“) pod č. j. MV-3472-10/TP-2025 ze dne 23. 5. 2025

takto:

Podle ustanovení § 16a odst. 7 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím se požadovaná výše úhrady ve výši 1.212 Kč p o t v r z u j e.

Odůvodnění

I.

Nadřízený orgán obdržel stížnost stěžovatele ze dne 25. 5. 2025, spolu se spisovým materiálem povinného subjektu, ze kterého vyplývají tyto skutečnosti.

Stěžovatel se prostřednictvím datové zprávy obrátil na povinný subjekt se žádostí o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 9. 5. 2025, ve které požádal o: *„poskytnutí všech rozhodnutí, které jste vydali v dubnu a květnu 2025 a kterými jste rozhodovali o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb.“*

Povinný subjekt k žádosti stěžovatele o poskytnutí informace zaslal přípis ze dne 23. 5. 2025 pod č. j. MV-3472-10/TP-2025, v němž sdělil, že za poskytnutí požadovaných informací požaduje úhradu účelně vynaložených nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, a to ve výši 1.212 Kč. V rámci tohoto přípisu dále povinný subjekt popsal, jakým způsobem výši úhrady stanovil.

Sdělení povinného subjektu bylo stěžovateli doručeno cestou datové schránky dne 23. 5. 2025.

II.

Na sdělení povinného subjektu ze dne 23. 5. 2025 reagoval stěžovatel podáním ze dne 25. 5. 2025, v němž uvedl, že proti úhradě nákladů podává v souladu s § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím stížnost. S vypočtenou částkou nesouhlasí.

K věci pak stěžoval dodává: *„S úhradou určené částky nesouhlasím. Výpočet částky nelze ověřit, protože podrobnější údaje, ke kvalifikovanému odhadu mi poskytnuty nebyly (např. celkový rozsah stran, doba přečtení rozhodnutí, doba provádění anonymizace, rozsah anonymizace, údaje, které bylo nutné anonymizovat, přesný postup, jak byla anonymizace provedena). Reálnou časovou náročnost nelze přezkoumat. Dostala se ke mně informace, že správním orgánům, potažmo jednotlivým ministerstvům, by měl být k dispozici nástroj pro provádění automatické anonymizace a že by ministerstva měla implementovat AI funkce do programů od Microsoftu. Proč nedošlo k využití ani jednoho z nastíněných řešení, mi není známo.“* Současně stěžovatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 35/2016-25, z nějž dovozuje, že se nemůže jednat o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, neboť Ministerstvo vnitra je lépe materiálně i personálně vybavené. Závěr stěžovatel požaduje, aby byla vyčíslená úhrada snížena na 0 Kč.

Povinný subjekt po posouzení podaného podání stěžovatele ze dne 25. 5. 2025, setrval na svém postupu a věc předal v souladu s § 16a odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím nadřízenému orgánu.

III.

Nadřízený orgán posoudil stížnost stěžovatele z hlediska přípustnosti a včasnosti. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že stížnost podal stěžovatel a jedná se tedy o stížnost přípustnou. K hledisku včasnosti podání stížnosti bylo zjištěno, že byla podána ve lhůtě stanovené zákonem.

Poté se nadřízený orgán zabýval posouzením postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace, včetně souvisejících argumentů stěžovatele, a dospěl k následujícímu.

Dle ustanovení § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Dle § 17 odst. 3 a 4 zákona o svobodném přístupu k informacím přitom platí, že *v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává. Nesplní-li povinný subjekt vůči žadateli oznamovací povinnost podle odstavce 3, ztrácí nárok na úhradu nákladů.*

Čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod předpokládá, že podrobnosti poskytování informací orgány státu a samosprávy budou stanoveny zákonem, což ustanovení § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím splňuje. Úhrada nákladů navíc není koncipována jako důvod zakazující přístup k informaci ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, ale čistě jako – jak zdůrazňuje i judikatura soudů – „cena informační služby“. Listina přitom *právo na informace* nekoncepčuje jako právo bezplatné. Tam, kde určité právo nelze podmínit úhradou, stanoví toto pravidlo Listina výslovně (srov. čl. 31, čl. 33 odst. 2 a čl. 40 odst. 3), takže v ostatních případech není v rozporu s ústavním pořádkem, pokud je realizace konkrétního práva vázána na určité výdaje (za podmínky jejich přiměřenosti, což § 17 InfZ nepochybně splňuje, když umožňuje úhradu jen skutečně vynaložených materiálových nákladů a nikoli generování jakéhokoli zisku či stanovení paušální náhrady). V každém případě lze úhradu nákladů podle § 17 daného zákona považovat za opatření legitimní i přiměřené, které nenarušuje právo na informace.

Z předloženého spisového materiálu je zjevné, že povinný subjekt za poskytnutí požadovaných informací, tj. všech vydaných rozhodnutí za období duben – květen 2025, požaduje po stěžovateli úhradu účelně vynaložených nákladů, a to z důvodu mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací.

Pojem mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací není zákonem o svobodném přístupu k informacím legálně vymezen. Vyhledáním informací lze rozumět činnost povinného subjektu, resp. jeho pracovníků, která spočívá v identifikaci a následném shromáždění požadovaných informací a v navazujícím zpracování odpovědi na žádost, tzn. utřídění informací za účelem jejich předání žadateli (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 83/2001-39). Do vyhledání informací však již není možné zařadit dobu nutnou na posouzení, zda vyhledání dané informace lze nebo nelze poskytnout. Pod pojem vyhledání informací lze tedy podřadit skutečně strávený čas fyzickým shromažďováním dokumentů pracovníky povinného subjektu.

O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se jedná tehdy, jestliže shromáždění informací bude pro daný povinný subjekt představovat v jeho konkrétních podmínkách časově náročnou činnost, která se objektivně vzato vymyká běžnému poskytování informací tímto povinným subjektem, tedy jestliže vyhledání informací již v daném případě nelze s ohledem na pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti považovat za běžnou, povinný subjekt nijak nezatěžující součást obvyklé agendy. Jedná se tedy o situace, kdy pracovník povinného subjektu, pověřený vyřízením žádosti o informace, bude nucen na delší dobu přerušit či odložit plnění svých úkolů a cíleně se po určitou dobu věnovat pouze vyhledáváním požadované informace. Vzhledem k uvedenému je však třeba také dodat, že mimořádnou rozsáhlost nelze obecně vyčíslit počtem hodin, tzn. nelze říci, že za všech okolností bude podmínka mimořádně rozsáhlého vyhledávání splněna, jestliže vyhledávání informací bude trvat např. 10 a více hodin. Při vyhledávání informací je třeba vždy zohlednit konkrétní podmínky každého povinného subjektu. Nelze tedy ani vyloučit, že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací bude dáno i při vyhledávání např. pouze po dobu 2 hodin.

Mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací tak může ve své podstatě zahrnovat činnosti, které směřují k vyhledání informací velkého množství a různorodého obsahu, tedy informací typově odlišných, které povinný subjekt nemá shromážděny na jednom místě a pro jejich vyhledání je tedy nutné vyvinout zvýšenou aktivitu. Dále se může jednat i o případy, kdy žadatel požaduje informace sice související, avšak vzhledem k jiným objektivním okolnostem bude poskytnutí informace vyžadovat rozsáhlou činnost povinného subjektu. Např. se bude jednat o „starou“ informaci, u níž není přesně známé, kde je uložena. O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se však může jednat i v případě, kdy žadatel fakticky požaduje pouze jeden dokument či málo údajů, nicméně jejich shromáždění skutečně objektivně vyžaduje mimořádně rozsáhlé vyhledávání.

Lze tedy shrnout, že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací zahrnuje takové náklady povinného subjektu, které nelze ad hoc vymezit časovým úsekem či

množstvím konkrétních dokumentů, nýbrž musí být vždy přihlédnuto k faktickému rozsahu a komplikovanosti samotného vyhledávání informace ze strany pracovníků povinného subjektu.

IV.

S ohledem na stížnostní námitky stěžovatele přistoupil dále nadřízený orgán k přezkumu způsobu stanovení výše úhrady nákladů v rozsahu požadovaném stěžovateli, tj. tím, zda povinný subjekt uplatnil úhradu řádně a ve lhůtě stanovené zákonem o svobodném přístupu k informacím a dále tím, zda celková výše úhrady odpovídá § 17 zmiňovaného zákona, nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím a schválenému sazebníku úhrad za poskytování informací.

Dle doloženého spisového materiálu povinného subjektu plyne, že výzvu k úhradě nákladů za poskytnutí požadovaných informací zaslal povinný subjekt stěžovateli prostřednictvím datové schránky, přičemž dnem 23. 5. 2025 byla stěžovateli doručena. Splnění lhůty pro oznámení výše úhrady tak bylo ze strany povinného subjektu dodrženo.

Nadřízeným orgánem bylo dále ověřeno, že informacemi, které stěžovatel požaduje, povinný subjekt disponuje, nicméně nedisponuje jimi v té podobě, aby je bylo možno bez dalšího poskytnout (zveřejnit). Požadovaná rozhodnutí totiž obsahují informace o účastnících řízení a dalších dotčených osobách, které je třeba dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím chránit, tudíž je třeba takové údaje o osobách anonymizovat, tedy vyloučit z poskytnutí. Nelze se tedy ztotožnit s námitkou stěžovatele, že z obsahu přípisu povinného subjektu ze dne 23. 5. 2025 není zjevný rozsah anonymizace a údaje, které bylo nutné anonymizovat.

Z předloženého spisového materiálu povinného subjektu dále plyne, že získání požadovaných rozhodnutí, lze ze strany povinného subjektu toliko docílit pouze vyhledáním všech rozhodnutí za dotčené období, které lze učinit prostřednictvím elektronické spisové služby, avšak následně musí dojít k jejich anonymizaci (viz výše), přičemž tak nelze učinit automaticky prostřednictvím nějakého počítačového systému (softwaru), nýbrž je třeba jednotlivě každé rozhodnutí fyzicky pročíst a identifikovat údaje, které je třeba z poskytnutí vyloučit, a tyto následně znečitelnit. K námitce stěžovatele, že se k němu dostala informace, že správním orgánům má být k dispozici nástroj pro provádění automatické anonymizace, je třeba uvést, že není zjevné, z jakého zdroje stěžovatel takovou informaci čerpal, nicméně povinný subjekt žádným takovým nástrojem nedisponuje. V rámci systému státní správy neexistuje žádný schválený (oficiální) software, který by byly orgány státní správy povinny využívat. Žádný zákon neukládá povinným subjektům, aby takovými nástroji disponovaly, či si je pořizovaly, a to ani za účelem vyřizování žádostí o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinnému subjektu tak nemůže jít k tíži, že takovým nástrojem nedisponuje. Lze sice přisvědčit, že existuje celá řada dostupných

softwarů zdarma, nicméně v těchto případech nelze ad hoc vyloučit (garantovat) jejich spolehlivost či ovlivnit míru chybovosti, přičemž nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že v případě využívání takových nástrojů pro anonymizaci dokumentů obsahujících osobní údaje, by mohlo dojít k případnému zneužití takových osobních údajů, čímž by se povinný subjekt vystavil zjevnému porušení právních předpisů upravujících jejich ochranu (např. GDPR).

Co se týká samotného stanovení a vyčíslení požadované úhrady za poskytnutí informací, dospěl nadřízený orgán k následujícímu.

Smyslem zákonné povinnosti povinného subjektu odůvodnit oznámení o požadavku k úhradě účelně vynaložených nákladů na poskytnutí informace, je nepochybně umožnit žadateli o informaci, aby sám posoudil, zda informace, které mu budou po provedení úhrady poskytnuty, skutečně odpovídají předmětu jeho žádosti a tedy, zda celková výše úhrady byla řádně a v souladu se zákonem vyčíslena. Zasláná výzva tedy musí být dostatečně odůvodněna, nicméně míra této konkrétnosti bude vždy záviset na okolnostech každé žádosti a uplatňovaných nákladů a nelze obecně konstatovat, že by povinný subjekt musel dopodrobna popisovat jednotlivé úkony, na druhou stranu ovšem nepostačí pouhé konstatování, že za poskytnutí informace bude povinný subjekt požadovat úhradu v konkrétní vyčíslené výši, protože v oznámení je vždy nutno vyčíslení nákladů „propojit“ s bližší specifikací informací, které budou poskytnuty, a s odůvodněním výše nákladů.

Povinný subjekt v zasláné výzvě stěžovateli sdělil, že bude žádat úhradu ve výši 1.212 Kč, přičemž popsal, jak k této výši dospěl. K námitce stěžovatele, že výpočet částky nelze ověřit, nadřízený orgán uvádí.

Jak povinný subjekt v zasláné výzvě uvedl, v dotčeném období, tj. duben – květen 2025, vydal 22 rozhodnutí. Pro stanovení výpočtu výše nákladů na mimořádně rozsáhlé vyhledání informace přistoupil povinný subjekt k provedení kvalifikovaného odhadu. Pověřený pracovník povinného subjektu vybral 6 rozhodnutí v různém počtu stran, aby byl výpočet co nejvíce vypovídající, pročetl celý text jednotlivých rozhodnutí, kdy skutečný čas strávený touto činností zaznamenal. Ve výsledku bylo poté zjištěno (matematickým výpočtem), že anonymizace (pročtení textu a znečitelnění údajů, které je třeba chránit) si vyžádá v průměru 9,7 minut na jedno rozhodnutí. Vzhledem k celkovému počtu rozhodnutí by tak celková časová dotace činila 3 celé hodiny práce (22*9,7min). S ohledem na výši hodinové sazby mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací ve výši 404 Kč, tak celková výše nákladů za poskytnutí informací činí 1.212 Kč (404 Kč *3 hodiny).

S námitkou stěžovatele, že z výzvy povinného subjektu není znám přesný popis, jak byla anonymizace provedena, nelze souhlasit. Stejně tak nelze souhlasit ani s námitkou stěžovatele, že časovou náročnost nelze přezkoumat s ohledem na absenci uvedeného celkového rozsahu stran. V předloženém spisovém materiálu povinný subjekt doložil, že v rámci kvalifikovaného odhadu nákladů bylo vybráno 6 rozhodnutí o celkovém počtu 58 stran (z celkového počtu 274 stran/22 rozhodnutí),

kdy rozhodnutí byla v rozsahu 4 – 13 stran. Z uvedeného je tedy zjevné, že úhrada nákladů byla vyčíslena na základě jasných, logických a doložených podkladů.

K poslední námitce stěžovatele stran rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 35/2016-25, lze přisvědčit, že povinný subjekt rozhodně disponuje daleko větším materiálním i personálním „vybavením“ než třeba obec I. typu, ovšem je třeba též podotknout, že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací (jak již bylo uvedeno výše) nelze obecně vyčíslit počtem hodin, tj. i případná pouhá jedna hodina vyhledávání může u povinného subjektu představovat mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, neboť ve věci je třeba vycházet z aktivity, kterou musí povinný subjekt pro získání informací vynaložit, tj. zdali lze takovou aktivitu učinit (automaticky) jednoduše v rámci běžné činnosti povinného subjektu, nebo zda je třeba vyvinout úsilí nad rámec této běžné činnosti povinného subjektu. Současně musí být vždy přihlédnuto k faktickému rozsahu a komplikovanosti samotného vyhledávání. Povinný subjekt v rámci vyřizování žádosti stěžovatele prokázal, že vyhledání požadovaných informací nebylo možno učinit v rámci běžné činnosti, ale že dosáhlo skutečně mimořádné rozsáhlosti.

K tomu je pak potřeba závěrem též upozornit, že pokud by v případě vyřizování žádostí, bylo ad hoc upuštěno od případné úhrady nákladů na mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací pouze s ohledem na celkový (malý) počet hodin vyhledávání informací, byl by takový postup zcela jistě v rozporu s povinností povinného subjektu postupovat s péčí řádného hospodáře a docházelo by tak zjevně k nadbytečnému vykládání finančních prostředků státu.

V.

S ohledem na uvedené lze tedy závěrem konstatovat, že nadřízený orgán považuje postup povinného subjektu při stanovení výše úhrady za poskytnutí informace za správný, nepřihlédl k námitce stěžovatele, a rozhodl proto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné (§ 16a odst. 9 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Mgr. Bc. Vít Rakušan

Rozdělovník:

Pan

xxxxxxxxxxx

Ministerstvo vnitra

odbor komunikace

K č. j.: MV-3472-10/TP-2025